

DUBBELBÖSSA, f. 4. Bössa med tvenne pipor, och hvarmed man således kan skjuta två skott tätt efter hvarandra.

DUBBELDJURET, n. 3. def. Ett stråldjur af Blåssimmarne, märkvärdigt derför, att två djur alltid äro tillsammans, det ena sittande i en hållighet på det andra, så att de kunna åtskiljas, utan att skadas. Diphyses.

DUBBELDRILL, m. 2. (i musik och sång) Tvåstämmig drill.

DUBBELDÖRR, f. 2. Dörr tätt innanför den egentliga och rätta dörren till ett rum, anbragt till skydd för köld och luftdrag. Kallas äfv. Innandörr.

DUBBELFUGA, f. 4. (i musik) En fuga, hvaruti två eller flera hufvudsatser äro förbundna och genomförda.

DUBBELFYR, m. 2. (sjöt.) Fyr med sken i olika ställningar.

DUBBELFÖNSTER, n. 3. Lösöfster innanför det egentliga och rätta, och som insättes till skydd för kallt luftdrag under vintern. Kallas äfv. Innanfönster.

DUBBELGREPP, n. 3. (i musik) Grepp på två strängar på en gång.

DUBBELHACKA, f. 4. Se *Spetshacka*.

DUBBELHET, f. 3. 1) Egenskapen, omständigheten, att något är dubbelt. — 2) (fig.) Falskhet, bedräglighet. — *Syn.* Se *Falskhet*.

DUBBELHJUL, n. 3. (fyrv.) Tvenne eldhjul, som röra sig kring samma medelpunkt så, att rörelsen af det ena går ifrån höger till venster, men af det andra tvärtom.

DUBBELKALKIG, a. 2. Så kallas en växt, hvars blomkalk består af både blomfoder och blomkrona.

DUBBELKIKARE, m. 3. Kikare, bestående af tvenne särskilda sammanfogade, en för hvardera ögat. Äfv. Dubbellorgnett.

DUBBELKÖR, dubbkôr, m. 3. (i sång) Tvenne körer, hvar för sig bestående af sopran, alt, tenor och bas, och liksom ställda mot hvarandra.

DUBBELLOKNETT, -- lärnjät t o. -- lärjnät, m. 3. Se *Dubbelkikare*.

DUBBELNAGGAD, a. 2. (bot.) Så kallas ett blad, då dess kant först har större naggtänder, och sedan mindre utanpå dessa.

DUBBELSALT, n. 3. (kem.) Salt, bildadt af en syra och två olika baser.

DUBBELSATS, m. 3. (fyrv.) En lågeld- och en gnisteldsats, blandade med hvarandra.

DUBBELSPAT, m. 3. sing. (mineral.) Ett slags kalkspat, fullkomligt genomskinlig och till figuren en rhomboid eller parallelliped, innesluten inom sex reguliera rhomber, i följd hvaraf den har egenskapen att visa dubbla alla de föremål, som skådas derigenom. Kallas äfv. Islands-pat.

DUBBELSTRYKNING, f. 2. (fys.) Sätt att magnetisera en stålstång, då man på dess medlersta del ställer magneten med begge sina poler, och stryker sedan sakta fram och tillbaka från ena ändan till den andra.

DUBBELSÅGAD, a. 2. (bot.) Säges om ett blad, när det har större sågtänder, och åter igen mindre sågtänder på dessa.

DUBBELT, adv. Två gånger. *D. så stor, så mycken. Trädet bär nu d. så mycken frukt som förut. D. så svår. D. så fort. Han tog d. mer än som behöfdes. D. upp. två gånger så mycket, t. ex.: Han begärde nu d. upp emot förra gången. En styfver (skilling. o. s. v.)*

första gången, och d. upp för alla de andra, säges, för att uttrycka, att det för hvar särskilt gång skall dubblas emot hela summan för den nästföregående. Se d., genom fel på synen, tycka sig se två föremål i stället för ett. Spela qvitt eller d., spela ett parti med den öfverenskommelse, att den, som förut tappat och är skyldig, blir qvitt sin skuld, i fall han vinner, hvaremot den fördubblas, om han tappar; (fig. fam.) våga allt, för att draga sig ur en kinkig sak.

DUBBELTON, m. 3. (i musik) Tvenne särskilda toner, som man på en gång låter höra genom tvenne strängars vidröring med stråken, då man spelar violin.

DUBBELTRAST, m. 2. Fågel af Trastsläktet, med stjerten nära $\frac{1}{2}$ aln lång, ofvanpå gråbrun, under gulvit och svartfläckig. *Turdus viscivorus.*

DUBBELTRÅDAR, m. 2. pl. (klädesfabr.) Ett slags fel i klädet.

DUBBELTÖL, n. 3. sing. Öl, som är starkare än det vanliga.

DUBBLA, v. n. 1. (i hasardspel) Förhöja utsatsen till dubbelt. — *Dubblande*, n. 4. o. *Dubbling*, f. 2.

DUBBNING, f. 2. Den högtidliga akt, hvarigenom nya ledamöter upptagas i en riddarorden, och hvarvid sjelfva förrättningen verkställas af konungen sjelf i ordenskapet eller, å hans vägnar, af äldre ordensledamöter, medelst vidrörande med svärdet tre gånger öfver venstra axeln. Medeltidens riddare dubbades med svärdsdrag, efter föregående präfoår och tjenst, ofta på valplatsen efter vunnne seger.

DUBBITERA, v. n. 1. Tvifla.

DUBIÖS, -- ö's, a. 2. Tvifvelaktig.

DUBBLA, v. a. 1. I allm.: Fördubbla. 1) (milit.) *D. lederna*, göra lederna dubbla. — 2) (sjöt.) Kringsegla. *D. en udde.* — 3) (klädesf.) *D. garn*, lägga garntrådar dubbla till tvinning. — *Dublerande*, n. 4. o. *Dublering*, f. 2.

DUBLETT, se *Duplett*.

DUBLON, -ön, m. 3. Större spansk guldmynt af olika värde.

DUBRÖDER, m. 3. pl. — *bröder*. Oskyld person af manliga kön, med hvilken man druckit brorskål, och den man således kallar »du». Förkortas ofta till endast *Broder* ell. *Bror*. *Jag är d. med honom. Vi äro d-bröder.*

DUCAT, &c., se *Dukat*, &c.

DUCTILITET, ductilität, f. 3. Se *Sträckbarhet*.

DUELL, duäll, m. 3. Strid med ordentliga vapen och enligt vissa bestämda regler, samt efter förut träffad öfverenskommelse, mellan tvenne personer, till upprättelse för någon förolämpning, som den ene tillfogat den andre eller någon af dennes anhöriga eller vänner. *D. på värja, pistol. Utmana på d. Han föll i en d. med greve X.* — *Syn.* Envig, Envigeskamp, Tvekamp.

DUELLANT, duällannt, m. 3. En, som duellerar eller har duellerat med en annan. Envigeskämp.

DUELLERA, duällera, v. n. 1. Strida i duell, i envig med någon. *D. med någon. Det är förbjudet att d.* — *Syn.* Hålla envig.

DUELLSPLAKÄTET, duällsplakätätt, n. 3. def. Särskilt förordning, som i Sverige år 1682 utfärdades, och hvarigenom dueller strängeligen förbjöds. Är ännu gällande.

DUENNA, duä'nna (uttalas i spanskan: duä'nnja), f. 4. (spansk ord) 1) Bedagad qvinna,